

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **AWECO spol. s r. o.**, se sídlem Holín 150, Holín, zast. JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2015, čj. 26217/15/5000-10470-711175 a čj. 26218/15/5000-10470-711175, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2016, čj. 31 Af 58/2015-66,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2016, čj. 31 Af 58/2015-66, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2015, čj. 26217/15/5000-10470-711175 a čj. 26218/15/5000-10470-711175, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 31 570 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni byla rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu o poskytnutí dotace čj. 4301-09/5.3NM01-255/10/08200 v rámci Operačního programu Podnikání a inovace ze dne 8. 1. 2010 poskytnuta dotace v maximální výši 4 740 000 Kč na výstavbu výrobní haly. Součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace byly podmínky poskytnutí dotace v rámci prioritní osy 5, jejichž přílohou byla pravidla pro výběr dodavatelů. Finanční úřad pro

Královéhradecký kraj u žalobkyně provedl daňovou kontrolu podmínek čerpání finančních prostředků poskytnutých Ministerstvem průmyslu a obchodu na základě uvedeného rozhodnutí o poskytnutí dotace. Zjistil přitom porušení rozpočtové kázně a platebními výměry ze dne 16. 12. 2014, čj. 1688503/14/2700-31471-608366 a čj. 1690045/14/2700-31471-608366, žalobkyni vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 694 469 Kč a do národního fondu ve výši 3 935 319 Kč. Žalovaný výše specifikovanými rozhodnutími odvody snížil na 208 341 Kč a 1 180 596 Kč. Žalobu proti těmto rozhodnutím krajský soud zamítl.

[2] Krajský soud uvedl, že žalobkyně nesplňovala definici dotovaného zadavatele, nebyla proto povinna postupovat při výběru dodavatelů podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, byla však povinna postupovat podle pravidel pro výběr dodavatelů. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že nabídky uchazečů měly být hodnoceny podle ekonomické výhodnosti (váha 60 %), termínu dodání (váha 20 %) a referencí – zkušeností uchazeče (váha 20 %). Krajský soud usoudil, že žalobkyně nerozlišovala mezi kvalifikačními předpoklady a hodnotícími kritérii, protože je zařadila při hodnocení nabídek vedle sebe. Přitom nevzala v úvahu povinnost uloženou jí v pravidlech pro výběr dodavatelů, podle níž za nepřijatelné je nutno považovat nabídky, u kterých uchazeč neprokázal splnění kvalifikace. Žalobkyně měla vyřadit nabídky, které požadované reference nesplnily. *„Pokud tak neučinila, stává se zadávací řízení nekontrolovatelné a neprůhledné, což je, jak ostatně konstatoval i žalovaný, v přímém rozporu se zásadou transparentnosti, neboť v rámci hodnocení nabídky, jako fáze zadávacího řízení, se již kvalifikace uchazeče nehodnotí.“*

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti namítla nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, nesprávnou interpretaci pravidel pro výběr dodavatelů a nedostatečné zohlednění zásady proporcionality.

[4] Rozsudek krajského soudu je podle stěžovatelky nepřezkoumatelný pro nedostatek odůvodnění i pro nesrozumitelnost. Vypořádání žalobních bodů krajský soud věnoval prostor jen o málo přesahující rozsah jedné strany (z 11 stran), přičemž pouze mechanicky přebral názor žalovaného, aniž by uvedl, proč se k němu přiklonil a proč považoval žalobní námitky za liché. Nesrozumitelnost stěžovatelka spatřuje v tom, že krajský soud při vypořádání žalobních bodů neuvedl skutkové a právní důvody na podporu svých závěrů. Stěžovatelce není zřejmé, čím se dopustila porušení zásady transparentnosti a rovného zacházení a jak konkrétně se tento postup mohl promítnout v ne hospodárném nakládání s veřejnými prostředky. Krajský soud také odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, aniž by ji konkretizoval.

[5] Dále stěžovatelka namítla, že vůli poskytovatele dotace (projevenou v podmínkách poskytnutí dotace) nelze nahrazovat vůlí žalovaného, který se v projednávané věci pokusil interpretací pravidel pro výběr dodavatelů vyvodit pravidla, která jsou stanovena zákonem o veřejných zakázkách. Stěžovatelka neporušila žádné ustanovení pravidel pro výběr dodavatelů. To, že zadávací dokumentace má obsahovat samostatně požadavky na splnění kvalifikace a samostatně hodnotící kritéria, nikterak nebrání tomu, aby zkušenosti

uchazeče s plněním obdobných zakázek vzal zadavatel v potaz při hodnocení nabídek. Takový postup zakazuje § 50 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, nikoli však pravidla platná pro stěžovatelku. Stěžovatelka neporušila ani bod 18 pravidel, neboť jí v žádné fázi nebylo vytýkáno, že hodnotila nabídky, které měly být vyřazeny. Nabídky uvedené v bodě 18 pravidel je přitom možno (nikoliv nutno) považovat za nepřijatelné. Navíc nemá úvaha krajského soudu oporu ve spisech, není totiž pravdou, že by stěžovatelka nevyřadila nabídku, která nesplňovala kvalifikační předpoklady.

[6] Úvaha krajského soudu – *„Pokud se tedy žalobkyně domnívala, že při obdržení cenově podobných nabídek více uchazečů upřednostní dodavatele, který doloží více zkušeností, pak tento její postup neodpovídal podmínkám Pravidel.“* – není správná. Žalovaný ani krajský soud neoznačili žádné konkrétní ustanovení pravidel, z něhož by citovaný závěr bylo možné dovodit. Takovýto zákaz sice vyplýval z § 50 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, nicméně v projednávané věci bylo nesporné, že stěžovatelka nebyla veřejným zadavatelem ve smyslu zákona o veřejných zakázkách. Obdobný požadavek byl inkorporován do pravidel pro výběr dodavatelů, avšak až poté (v roce 2011), co proběhlo předmětné výběrové řízení. Stěžovatelka shrnula, že v posuzované věci neexistovalo dostatečně určité a stěžovatelce předem známé pravidlo, které by porušila, a proto ji nelze činit odpovědnou za porušení rozpočtové kázně.

[7] Podle stěžovatelky krajský soud nedostatečně reflektoval princip proporcionality, spočívající v projednávané věci v úvaze, zda konkrétní dopady do právní sféry příjemce dotace spočívající ve vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně odpovídají povaze a závažnosti jednání, v němž je porušení rozpočtové kázně spatřováno. Stěžovatelka je přesvědčena, že stanovisko poskytovatele dotace je významným důkazním prostředkem, který správce daně nemůže pominout. Správce daně je povinen postupovat v souladu se zásadou legitimního očekávání a přinejmenším srozumitelně a přezkoumatelně vysvětlit, proč se s názorem poskytovatele neztotožňuje. Nesoulad mezi názorem poskytovatele a správce daně musí být brán v úvahu při hodnocení, zda je vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně proporcionálním opatřením.

[8] Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správce daně ve zprávě o daňové kontrole poukázal na to, že dílčí kritérium „ekonomická výhodnost“ (kterou se stala výhradně nabízená cena) a dílčí kritérium „termín dodání“ jsou kritéria kvantitativní (číselně vyjádřitelná). Proto bylo možné, a z hlediska transparentnosti i žádoucí, vyhodnotit je bez použití subjektivní bodovací stupnice. Ta byla u těchto dvou kritérií nedůvodná, protože výši ceny i termíny dodání mohla stěžovatelka porovnat standardním způsobem na základě proporcionálně stanovených bodů vynásobených váhou kritéria. Tím, že tak neučinila a použila ji nastavenou stupnici, mohly vzniknout neodůvodněné disproporce v hodnocení. Oproti tomu dílčí kritérium „reference (zkušenosti uchazeče)“ není kvantitativní, nýbrž kvalitativní kritérium, u něhož stěžovatelka přezkoumatelně nestanovila, jakým způsobem či postupem určí, která nabídka toto kritérium nejlépe splňuje a aplikoval na něj svou subjektivní bodovací stupnici. Takový způsob vymezení předmětného hodnotícího kritéria a způsob jeho hodnocení nelze považovat za

jednoznačný, průhledný, odpovídající pravidlům pro výběr dodavatelů. Uvedené mohlo podstatným způsobem ovlivnit výsledek zadávacího řízení, ale i samotný seznam potenciálních uchazečů, kteří se vlivem netransparentně stanoveného hodnotícího kritéria nemuseli vůbec zúčastnit. Zúčastnivší se uchazeči si přitom nemohli utvořit dostatečnou a jednoznačnou představu nejen o tom, jaké konkrétní skutečnosti bude zadavatel hodnotit, ale ani jakým způsobem bude hodnocení probíhat. Naprostá absence toho, co sám zadavatel preferuje a co chce v rámci nabídek hodnotit, neumožňuje zjistit, za co byly body poskytnuty nebo odebrány, přičemž je zapotřebí mít na paměti, že „reference (zkušenosti uchazeče)“ nejsou hodnotícím kritériem, nýbrž kvalifikačním předpokladem.

[10] Podle žalovaného byly důvody, k nimž přihlédl při stanovení výše odvodu, podrobně zdůvodněny v žalobou napadených rozhodnutích. Ministerstvu průmyslu a obchodu nepřísluší výkon správy odvodů za porušení rozpočtové kázně a ani nemá oprávnění ukládat příjemci dotace povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný považuje napadený rozsudek za přezkoumatelný a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

III.A K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Její důvodnost by totiž sama o sobě postačovala k zrušení napadeného rozsudku. Ve své ustálené judikatuře mnohokrát Nejvyšší správní soud konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2011, čj. 5 As 72/2010-60).

[13] Stěžovatelka v žalobě namítala jednak nemožnost vztahovat úpravu podle zákona o veřejných zakázkách na souzený případ, jednak neuvedení, co bylo na jejím postupu při hodnocení nabídek netransparentního. Krajský soud se v napadeném rozhodnutí vypořádal s prvním okruhem žalobních námitek. Uvedl, že stěžovatelka nebyla povinna postupovat podle zákona o veřejných zakázkách, ale pravidla pro výběr dodavatelů pro ni byla závazná. Dále shrnul podstatné skutkové okolnosti, z nichž vyvodil, že je zřejmé, že stěžovatelka v rámci hodnocení nabídek hodnotila i kvalifikační předpoklad, byť její povinností bylo nabídky, nesplňující kvalifikační předpoklad vyřadit; postupovala proto v rozporu s pravidly pro výběr dodavatelů. K hodnocení správnosti těchto

přezkoumatelných závěrů krajského soudu se Nejvyšší správní soud vyjadřuje dále. Druhým okruhem žalobních námitek, který se týkal konkrétního způsobu hodnocení nabídek, se však krajský soud nezabýval. Lze proto přisvědčit stěžovateli, že z napadeného rozsudku nejsou zřejmé důvody, pro které měl stěžovatelkou zvolený způsob hodnocení nabídek vést k porušení zásady transparentnosti a rovného zacházení a také se promítnout v ne hospodárném nakládání s veřejnými prostředky. V uvedeném směru proto krajský soud zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností.

III.B K interpretaci pravidel pro výběr dodavatelů

[14] Zjištěná nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu nebrání posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek.

[15] Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatelka nebyla povinna při výběru dodavatelů postupovat podle zákona o veřejných zakázkách (nesplňovala definici dotovaného zadavatele), byla však povinna postupovat podle podmínek, které byly součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace, a podle pravidel pro výběr dodavatelů, které byly přílohou podmínek. Pro stěžovatelku byla závazná verze pravidel 5/0, platná od 16. 3. 2009, protože zakázku v Obchodním věstníku vyhlásila 22. 4. 2009 a podle bodu 36 těchto pravidel „[u] výběrových řízení zahájených před podpisem Rozhodnutí o poskytnutí dotace je Zadavatel povinen postupovat podle Pravidel platných v den vyhlášení“ (další verze pravidel 7/0 byla platná od 1. 1. 2010).

[16] Krajský soud správně uvedl, že pravidla pro výběr dodavatelů v bodě 10 upravovala obsah zadávací dokumentace, která měla obsahovat požadavky na splnění kvalifikačních předpokladů uchazečů, přesnou charakteristiku zakázky, kritéria pro hodnocení a způsob hodnocení nabídek, obsah a způsob zpracování nabídek, obchodní podmínky a další informace podle potřeb zadavatele. V bodě 18 pravidel bylo upraveno hodnocení nabídek, a to tak, že zadavatel je vždy povinen posuzovat pouze vhodné nabídky dodavatelů. Za vhodné nelze považovat nabídky, které jsou v rozporu se zadávací dokumentací. Nabídky podle § 22 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je možno považovat za nepřijatelné. Za nepřijatelné nabídky byly označeny mimo jiné nabídky, u kterých uchazeč neprokázal splnění kvalifikace. Krajský soud také správně uvedl, že stěžovatelka ve výzvě k předkládání cenových nabídek mimo jiné uvedla, že nabídky uchazečů budou hodnoceny hlavně podle ekonomické výhodnosti, termínu dodání a referencí – zkušeností uchazeče, přičemž pořadí nabídek bude stanoveno pomocí numerické stupnice s váhovým rozlišením. Přitom ekonomické výhodnosti přiřadila žalobkyně váhu 60 %, termínu dodání 20 % a referencím – zkušenostem uchazeče 20 %. Z uvedeného krajský soud vyvodil závěry uvedené v odst. [2] tohoto rozsudku.

[17] Nejvyšší správní soud se se závěry krajského soudu nemůže ztotožnit.

[18] Stěžovatelka ve výzvě k předkládání cenových nabídek sice v bodě 8. uvedla jako dílčí hodnotící kritérium reference (zkušenosti uchazeče), zároveň však v bodě 6. požadovala, aby nabídka obsahovala doklad o technické způsobilosti uchazeče – seznam provedených nejvýznamnějších stavebních prací včetně velikosti zakázek (reference – zkušenosti uchazeče). Ze zprávy z výběrového řízení vyplývá, že hodnotící komise před

hodnocením nabídek vyřadila ze zadávacího řízení dvě nabídky; mimo jiné nabídku č. 02 proto, že byla „*neúplná, chybí základní údaje o uchazeči, čestná prohlášení, návrh smlouvy o dílo, platební podmínky, termín dodání, záruční podmínky, reference*“. Uvedené svědčí o tom, že hodnotící komise nejprve (v kvalifikační fázi) vyřadila nepřijatelné nabídky, a to i z důvodu nedoložení referencí. Zbylé nabídky byly poté hodnoceny. Nelze proto souhlasit se závěrem krajského soudu, podle kterého stěžovatelka „*[n]evzala přitom v úvahu povinnost uloženou jí v bodě 18 Pravidel, dle níž za nepřijatelné je nutno považovat nabídky, u kterých uchazeč neprokázal splnění kvalifikace*“, ani se závěrem, že stěžovatelka „*nerozlišuje mezi obsahem pojmů ‚kvalifikační předpoklad‘ a ‚hodnotící kritérium‘*“. Stěžovatelka tyto pojmy rozlišovala, neboť v zadávacím řízení provedla nejprve kvalifikaci a až poté hodnotila nabídky kvalifikovaných uchazečů. Lze připustit, že kvalifikační předpoklad, spočívající v předložení seznamu provedených nejvýznamnějších stavebních prací, byl formulován velmi vágně. Pravidla pro výběr dodavatelů však přesné požadavky na stanovení kvalifikačních předpokladů neupravovala a stěžovatelka ani žádného uchazeče pro nedostatečné zkušenosti ze zadávacího řízení pro nesplnění kvalifikace nevyloučila.

[19] Hodnocení nabídek také podle referencí – zkušeností uchazeče, které tvořily i kvalifikační předpoklad, není podle krajského soudu i podle žalovaného možné. Ve zprávě o daňové kontrole k tomu finanční úřad citoval bod 10 pravidel, který stávil, že zadávací dokumentace musí mimo jiné obsahovat požadavky na splnění kvalifikačních předpokladů uchazečů a kritéria pro hodnocení nabídek. Bezprostředně na to finanční úřad uvedl, že „*[v] tomto smyslu jsou Pravidla nastavena shodně jako v ust. § 50-56 a § 78 ZVZ platného v době provádění výběru dodavatele. Pro snazší práci žadatelů a předcházení nejasností připravilo MPO i sadu doporučených vzorových dokumentů pro řádné zdokumentování výběru dodavatelů. Z nich v dokumentu ‚Zadávací dokumentace‘ pod bodem 10 Hodnocení uchazečů uvádí, cit.: Hodnotící kritéria musí odrážet kvalitu a ekonomickou výhodnost dodávaného plnění (nezaměňovat s kvalifikačními předpoklady, platebními podmínkami či s jinými podmínkami sloužícími k zajištění povinností dodavatele) (...) Dílčím hodnotícím kritériem nemůže být kvalifikace, smluvní podmínky, jejichž účelem je zajištění povinností dodavatele (např. smluvní pokuta nebo záruka), nebo platební podmínky.“ Finanční úřad dospěl k závěru, že „*[z] bodu 18 (19) Pravidel vyplývá kumulativně, že by neměly být požadavky na splnění kvalifikačních předpokladů hodnoceny v rámci hodnocení nabídky, **neboť se o hodnotící kritérium nejedná, jedná se o kvalifikaci uchazeče** (písm. a/ v bodu 9 (10) Pravidel). V tomto smyslu jsou Pravidla nastavena v souladu s ust. § 50 odst. 4 ZVZ platného v době provádění výběru dodavatele.*“ Žalovaný se s výsledkem kontrolního zjištění ztotožnil; pouze u vzorových dokumentů, na které finanční úřad odkázal bez vazby na datum jejich vydání, připustil, že odkaz na ně nebyl příhodný.*

[20] Nejvyšší správní soud výše uvedené závěry správních orgánů, které krajský soud nerozporoval, nesdílí.

[21] Pravidla pro výběr dodavatelů totiž nebyla nastavena shodně jako § 50 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, který stanovil, že *ekonomické a finanční kvalifikační předpoklady a technické kvalifikační předpoklady nemohou být předmětem hodnotících kritérií*. Pravidla pro výběr dodavatelů pouze stanovila, že zadávací dokumentace má obsahovat požadavky na splnění kvalifikačních předpokladů uchazečů a kritéria pro hodnocení nabídek a že zadavatel má posuzovat pouze vhodné nabídky. Žádná podmínka shodná

nebo obdobná § 50 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách v pravidlech pro výběr dodavatelů ani v podmínkách obsažena nebyla. Pro uvedené a také proto, že stěžovatelka nebyla povinna při výběru dodavatelů postupovat podle zákona o veřejných zakázkách, nelze vyvozovat nemožnost při hodnocení nabídek zohlednit kritérium, které bylo zároveň kvalifikačním předpokladem. Závěr krajského soudu, podle kterého „[p]okud se tedy žalobkyně domnívala, že při obdržení cenově podobných nabídek více uchazečů upřednostní dodavatele, který doloží více zkušeností, pak tento její postup neodpovídal podmínkám Pravidel.“ není správný. Pravidla pro výběr dodavatelů stěžovatelce nebránila vybrat uchazeče, který měl nejlepší reference, byly-li nabídky v ostatních dílčích hodnotících kritériích obdobné.

[22] Nejvyšší správní soud k dvojímu posuzování zkušeností uchazeče uvádí, že tento postup má svůj racionální základ. Posouzení zkušeností uchazeče v rámci kvalifikace zadavatel provádí, aby zjistil, zda je uchazeč schopen splnit závazky plynoucí z předmětu zadávané zakázky. S uchazečem, který požadovanou kvalifikaci splnil, může zadavatel uzavřít smlouvu bez větších pochybností o jeho způsobilosti závazkům dostát. Při hodnocení nabídek poté zadavatel vybírá nejvhodnější nabídku z nabídek kvalifikovaných uchazečů. Posouzení zkušeností uchazeče v rámci kvalifikační fáze má tedy jiný účel než při hodnocení nabídek. V kvalifikační fázi zadavatel nastaví pouze minimální standard, který musí uchazeč splnit, aby se zadavatel jeho nabídkou zabýval. V souzeném případě stěžovatelce postačovalo, měli-li uchazeči alespoň nějaké zkušenosti se stavebními pracemi. Při hodnocení nabídek však zadavatel posuzuje úroveň toho, co mu uchazeči nabízejí. V souzeném případě stěžovatelka hodnotila mimo jiné zkušenosti uchazečů se stavebními pracemi, přičemž ze zprávy z výběrového řízení je zřejmé, že stěžovatelka udělila vyšší počet bodů uchazečům s většími zkušenostmi. Stěžovatelka tak sice posuzovala zkušenosti uchazečů dvakrát, pokaždé ale jiným způsobem. To, že se uchazeč pro své zkušenosti kvalifikoval, ještě neznamenalo, že jsou jeho zkušenosti na takové úrovni, aby mu zajistily nejvyšší počet bodů v tomto dílčím hodnotícím kritériu. Popsaný postup sice zákon o veřejných zakázkách zakazoval, v souzeném případě se ale tento zákon neaplikuje a pravidla pro výběr dodavatelů uvedený postup nezakazovala. Podpůrně lze k této argumentaci dodat, že nový zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (nahradil zákon o veřejných zakázkách) neobsahuje ustanovení stejné nebo obdobné § 50 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách.

[23] Stěžovatelka se při stanovení hodnotících kritérií pohybovala v mezích podmínek poskytovatele dotace, které byly dostatečně určité. Toto jednání ji proto nelze přičítat k tíži (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2009, čj. 1 Afs 100/2009-63, publ. pod č. 2332/2011 Sb. NSS).

[24] Nezákonnost rozhodnutí žalovaného byla dána již v řízení před krajským soudem, takže už v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a spolu se zrušením rozsudku krajského soudu zrušil i rozhodnutí žalovaného. Žalovaný musí v dalším správním řízení vycházet z toho, že pravidla pro výběr dodavatelů neobsahovala žádné ustanovení shodné či obdobné § 50 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách.

[25] Za situace, kdy Nejvyšší správní soud zrušil spolu s rozsudkem krajského soudu i rozhodnutí žalovaného, nemá smysl zabývat se kasační námitkou o nedostatečném zohlednění principu proporcionality, ani povahou stanoviska poskytovatele dotace. Žalovaný totiž bude muset zjištění, která vyplynula z daňové kontroly, posoudit znovu.

[26] Nejvyšší správní soud považuje v návaznosti na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti za vhodné uvést, že napadené rozhodnutí nevychází pouze z nemožnosti opětovně posuzovat při hodnocení nabídek to, co již bylo posuzováno jako kvalifikační předpoklad, ale také ze zjištění, že stěžovatelka při hodnocení nabídek využila subjektivní bodovací stupnice, byť to v případě nabízené ceny a termínu dodání nebylo důvodné a u referencí stěžovatelka přezkoumatelně nestanovila, jak je bude hodnotit. Nejvyšší správní soud nemohl zvolený způsob hodnocení nabídek posoudit, protože uvedené neposoudil ani krajský soud, byť se jednalo o žalobní bod; to vedlo k závěru zdejšího soudu o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu (srov. část III.A tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud však považuje za nezbytné zdůraznit, že by žalovaný měl v dalším řízení pečlivě uvážit, zda mohl mít tento postup vliv na výběr nejvhodnější nabídky a zda lze pouze na jeho základě stěžovatelce vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Lze tedy uzavřít, že námitka stěžovatelky, spočívající v namítané nesprávné interpretaci pravidel, kterými byla stěžovatelka povinna se řídit, je důvodná. Proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i žalobou napadená rozhodnutí žalovaného, kterému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[28] Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008-98).

[29] Při úvaze o náhradě nákladů řízení se Nejvyšší správní soud řídil § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla stěžovatelka ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady v jejím případě tvoří odměna a hotové výdaje jejího zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Nejvyšší správní soud proto stěžovatelce přiznal částku 15 500 Kč za pět úkonů právní služby spočívajících v převzetí a přípravě zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], účasti na jednání před krajským soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu] a třech podáních ve věci samé – správní žaloby, repliky k vyjádření žalovaného k žalobě a kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K pěti úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatelky ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj.

celkem částku 1 500 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je advokátní kancelář, jejímž společníkem je JUDr. Milan Jelínek, plátcem daně z přidané hodnoty, odměna zástupce se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 17 000 Kč, tj. 3 570 Kč. Celkem tedy náleží na odměně a náhradě hotových výdajů spojených se zastoupením stěžovatelky částka 20 570 Kč. Další náklady stěžovatelky tvoří zaplacené soudní poplatky, a to dvakrát 3 000 Kč za žalobu proti rozhodnutím správního orgánu [položka 18 bod 2. písm. a) přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a 5 000 Kč za kasační stížnost (položka 19 přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Celkem tedy stěžovatelce náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 31 570 Kč. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. července 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu